

свѣстниятъ тукъ. Да не е и той, — тогава не знайж какво би правила. Ехъ, Тудорке! какъ искусно и сполучливо нападна той на Петра!

Тудорка.

Така, тате, така. Но гледалъ ли си го ти въ очитъ? Страшни сж, тате, очитъ му! Кога ме гледа тръпки ме побиватъ. Да не е той отецъ Иванъ?

Исакъ (смѣе се).

Ха, ха, ха! отецъ Иванъ!... Не бой се, Тудорке! Дъртакътъ знае твърдъ хубаво кой сжмъ азъ, и за то той не смѣе да си покаже тукъ носътъ. Отъ мене той не би се отървалъ макаръ и сѣнката му само да ми се мърне...

Тудорка (клати глава).

Не знамъ, не знамъ... (въздиша).

Исакъ.

Не бой се! Татку ти знае какво прави... Само да дойдѣхъ пѣ-скоро моитъ легиони!... Я гледай (подава ѝ условията).

Тудорка (зема, разгледва ги и се ухилва).

Исакъ (разтрива ръцѣ).

На-ли е добро?

Тудорка (смѣе се отъ задоволение).

Добро е — добро! но май — тѣйзи Българе не сж за върване...

Исакъ.

Гледай си работата, Тудорке! Само да дойдѣхъ легионитъ ми, та азъ знамъ какво штж правѣж... Ехъ! но свадба ли ште направимъ-я! (клати глава) Императорътъ и всичкитъ велможи и патриции отъ Цариградъ ште бждѣтъ на свадбата ти, Тудорке... Нашитъ легиони тържественно ште те посрѣшнатъ отъ четритъ порти... Е, Тудорке! то ште стане много хубаво!... (разтрива ръцѣ).